

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **EXPRESSING s. r. o.**, se sídlem Jičínská 62, Libáň, zastoupen JUDr. Antonínem Šolcem, advokátem se sídlem Jugoslávská 14, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Finanční úřad v Jičíně**, se sídlem Valdštejnovo náměstí 1, Jičín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2010, č. j. 31 Af 22/2010 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2010, č. j. 31 Af 22/2010 - 32, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „finanční úřad“) ze dne 18. 11. 2009, č. j. 64062/09/238912/3235, kterým nebylo vyhověno jeho reklamaci proti postupu správce daně při placení a evidenci daně. Krajský soud se v odůvodnění usnesení nejprve zabýval charakterem napadeného správního rozhodnutí a dospěl k závěru, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., protože potvrzení o stavu osobního účtu je úkonem, kterým správce daně pouze informuje daňový subjekt o stavu jeho osobního účtu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 150/2005 - 53. Rozhodnutí o reklamaci proti postupu správce daně při placení a evidenci daně tak nelze přezkoumat ve správním soudnictví, a žaloba je proto nepřípustná podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, neboť podle jeho názoru krajský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti domáhat se soudní cestou přezkumu vyřízení reklamace proti stavu daňového účtu. Právní názor krajského soudu je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 - 60, ve kterém je uvedeno, že „(r)ozhodnutí o reklamaci proti postupu správce daně i rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Zamítavé rozhodnutí o reklamaci s nesprávným a protizákonným odůvodněním je zásahem do hmotných práv stěžovatele. Krajský soud se navíc nedostatečně zabýval argumenty uvedenými v žalobě a soustředil se pouze na odůvodnění odmítnutí žaloby. Proto je napadené usnesení nepřezkoumatelné. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 29. 10. 2009 podal stěžovatel reklamaci stavu osobního účtu daňového subjektu, v níž uvedl, že dne 4. 1. 2009 podal vyúčtování daně ze závislé činnosti za rok 2008 s vyznačením plateb a odvodů, přičemž podle opisu evidence předpisů a plateb ze dne 14. 9. 2009 správce daně tyto platby a odvody nezaznamenal na daňový účet a zkrátil tak jeho nároky na vrácení přeplatků daně. Této reklamaci finanční úřad nevyhověl s odůvodněním, že předpisy poukázaných měsíčních daňových bonusů nebyly provedeny z důvodu neexistence žádostí o poukázání chybějící částky vyplacené plátcem daně poplatníkům na měsíčních daňových bonusech. Dále uvedl, že dne 11. 11. 2009 předložil jednatel stěžovatele chybějící žádosti, které správce daně obratem zpracoval a vyřídil, a této skutečnosti odpovídají současné obraty na osobním daňovém účtu daňového subjektu.

Podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Ze soudního přezkoumání jsou podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 150/2005 - 53, publikovaném pod. č. 887/2006 Sb. NSS, vyslovil právní názor, že při hodnocení, zda se u konkrétního rozhodnutí o reklamaci podle § 53 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., je nutné vždy posoudit, proti jakému úkonu správního orgánu byla reklamace podána, z toho hlediska, zda se rozhodnutím o reklamaci zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti daňového subjektu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že potvrzení o stavu osobního účtu je úkonem, kterým správce daně pouze informuje daňový subjekt o stavu jeho osobního účtu, jenž je vytvářen na základě jiných úkonů správců daně, jež samy o sobě bezpochyby do subjektivních práv daňového subjektu zasahují. Na základě stavu osobního účtu však stěžovateli přímo žádné povinnosti nevznikají. Rozhodnutí o reklamaci proti takovému potvrzení proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s.

Proto je stěžovatelova námitka, že krajský soud rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, nedůvodná, neboť krajský soud musí vždy vzít v úvahu, jaký úkon je reklamací napadán. Pokud stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozpor

napadeného usnesení krajského soudu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 - 60, pak je nutno uvést, že v citovaném rozsudku byla řešena odlišná situace, a to povaha zamítavých rozhodnutí ve věci žádosti daňového subjektu o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty.

Závěr krajského soudu, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., protože potvrzení o stavu osobního účtu je úkonem, kterým správce daně pouze informuje daňový subjekt o stavu jeho osobního účtu, je tedy v souladu se zákonem i s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Rovněž námitka, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné, protože krajský soud se nedostatečně zabýval argumenty uvedenými v žalobě a soustředil se pouze na odůvodnění odmítnutí žaloby, je nedůvodná. Posoudil-li krajský soud důvodně žalobu podanou stěžovatelem jako nepřípustnou, pak se nemohl věcně zabývat žalobními námitkami.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu